

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Gabrielou Podzimkovou
sídlem Mrštíkova 399/2a, 460 07 Liberec

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 4, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2025, č. j. OAM-04619-18/ZM-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2025, č. j. OAM-04619-18/ZM-2025, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

II. Žalobní body

2. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nesprávně vyhodnotil skutkový stav věci a neaplikoval pravidlo přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný nepřihlédl k významným polehčujícím okolnostem a k celkové integraci žalobce do české společnosti.
3. Žalobce je dlouhodobě pracující osobou na území České republiky (dále jen „ČR“). Po celou dobu svého pobytu zde plnil řádně své zákonné povinnosti, odváděl zdravotní a sociální pojištění, pracoval jako řidič v rámci personální agentury a z výdělku podporoval svou rodinu na Ukrajině. Veškerý jeho pobyt a pracovní činnost probíhala v souladu s právními předpisy.
4. K trestnímu odsouzení došlo v souvislosti s jednorázovým pochybením, ke kterému se žalobce bez průtahů doznal. V rámci trestního řízení byl odsouzen k peněžitému trestu a trestu zákazu řízení motorových vozidel, který z poloviny již vykonal, a jehož zbytek byl prominut se stanovením zkušební doby do 6. 8. 2026. Důvodem žádosti o prominutí zbytku trestu byla skutečnost, že žalobce chtěl opět nastoupit na své předchozí pracovní místo, a zajistit si tak přiměřený příjem. Jednalo se tedy o motivaci ekonomickou a sociální, nikoli o obcházení práva. Pokud by to bylo možné, vykonal by trest zákazu činnosti v celé své délce a následně požádal o zahlázení, čímž by došlo k postupu předvídatelným v napadeném rozhodnutí a bylo by možné dle názoru žalovaného zaměstnaneckou kartu prodloužit, resp. vyhovět žádosti žalobce. Nicméně u žalobce bylo nutné zařadit se zpět do práce a zvýšit své příjmy s ohledem na majetkovou situaci celé jeho rodiny.
5. Rozhodnutí žalovaného je založeno na formálním závěru o existenci překážky spočívající v pravomocném odsouzení za úmyslný trestný čin, aniž by byly váženy individuální okolnosti věci a naplnění kritérií pro možnost udělení výjimky.
6. Dle § 174a zákona o pobytu cizinců platí, že i v případě pravomocného odsouzení může být žádosti o pobyt vyhověno, pokud by nevyhovění žádosti bylo nepřiměřené zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. V tomto případě žalobce žije a pracuje v ČR dlouhodobě, má zde zázemí a pravidelný příjem, přičemž trestní řízení vůči němu bylo skončeno splněním povinností bez dalších následků.
7. K obdobným závěrům dospěla i judikatura Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 11. 3. 2021, č. j. 10 Azs 4/2021-34, který zdůrazňuje povinnost správních orgánů zohlednit při rozhodování o správním vyhoštění, resp. o žádostech o pobyt, zejména délku pobytu cizince v ČR, jeho integraci, rodinné a sociální vazby a chování po spáchání trestného činu.
8. V tomto případě žalobce jednal zodpovědně, trest byl vykonán, nedošlo k žádnému dalšímu pochybení a jeho návrat do původní pracovní pozice je v souladu s jeho pracovní historií, ekonomickými možnostmi a současným začleněním v ČR. Napadené rozhodnutí se opírá o formalistický přístup a neodůvodňuje dostatečně, proč nebylo přihlédnuto ke skutečnostem, které žalobce uvedl. Nezohlednění pravidel přiměřenosti výjimky, jakož i nepřiměřená tvrdost rozhodnutí v poměru k důsledkům, činí rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.
9. Žalobce odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2024, sp. zn. 55 Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

A 4/2024, ve kterém soud uvedl, že podmínka trestní zachovalosti není absolutní překážkou pro udělení dlouhodobého víza. V bodě 14 tohoto rozsudku soud zmínil, že § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců představuje pro správní orgány jednoznačný imperativ, jak v případě spáchání úmyslného trestného činu cizincem v řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty rozhodnout, tj. žádost zamítnout. Oproti tomu § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců dává správním orgánům prostor pro uvažování a vyvažování jednotlivých konkurujících si okolností. Přitom se na straně důvodů pro udělení dlouhodobého víza nemusí jednat pouze o okolnosti související s cizincovým soukromým a rodinným životem (srov. použití slova zejména), ale správní orgány mohou brát na zřetel různorodé aspekty cizincovy situace. V posuzované věci by se tedy jednalo o následující poměřování: na jedné straně by stála ochrana veřejného zájmu, kdy by správní orgány hodnotily žalobcovu trestnou činnost (závažnost, četnost, chování během uloženého trestu atd.). Na tomto místě soud podotýká, že nemínil trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky nijak zlehčovat (nebo obecně zlehčovat trestněprávní činnost). Zdaleka ale nejde o trestnou činnost nejzávažnější a v porovnání například s násilnou, sexuální či drogovou trestnou činností je společenská škodlivost žalobcem spáchaného trestného činu přeci jenom nižší. Na druhé straně by stály důsledky neudělení dlouhodobého víza, tedy riziko, že žalobce bude muset odcestovat na válkou zasaženou Ukrajinu, kde by byl vystaven hrozbě vážné újmy. Soud připomněl mezinárodní lidskoprávní závazky v čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dále též „Úmluvy“ (právo na život a zákaz podrobit osobu mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu), jimiž je ČR vázána.

10. K důkazu označil potvrzení o pracovním poměru žalobce, doklady o placení pojistného a potvrzení o finanční podpoře rodiny na Ukrajině.
11. V žádosti o přiznání odkladného účinku uvedl, že zde má družku, s níž žije ve společné domácnosti, snaží se o založení rodiny.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce byl shledán vinným úmyslným trestným činem (přechodem) ohrožení pod vlivem návykové látky, za což mu byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 25. 8. 2023, sp. zn. 1 T 137/2023, který nabyt právní moci 5. 9. 2023, uložen peněžitý trest ve výši 30 000 Kč, který žalobce zaplatil dne 14. 12. 2023. Kromě toho byl žalobci uložen též trest zákazu řízení motorových vozidel na dobu 26 měsíců. Trest zákazu řízení motorových vozidel nebyl dosud vykonán. Žalobce sice požádal o podmíněné upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu řízení motorových vozidel a bylo mu vyhověno, nicméně to neznamená zahlazení jeho odsouzení. Žalobci byla stanovena zkušební doba do 5. 8. 2026, žalobce v ní musí osvědčit své bezvadné chování a teprve po jejím uplynutí bude moci být jeho odsouzení zahlazeno. Fikce neodsouzení v případě žalobce tedy dosud nenastala, neboť stále ještě běží zkušební doba, na niž bylo podmíněně upuštěno od výkonu zbytku žalobcova trestu zákazu činnosti (blíže např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2025, č. j. 9 Azs 133/2025-35). Tím byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. K naplnění tohoto důvodu pro

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

neprodlení doby platnosti zaměstnanecké karty dojde už jen tím, že je žadatel o zaměstnaneckou kartu pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, v tomto směru uvedl: „Byl-li stěžovatel v době rozhodování o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu (těsně před vypršením platnosti jeho dosavadního povolení) pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, což stěžovatel nezpochybňuje, zcela zjevně na danou situaci dopadá § 37 odst. 1 písm. a); povaha ani typová či konkrétní závažnost úmyslného trestného činu zde nehraje roli.“ Tedy nebylo-li takové odsouzení zahlazeno, musí k němu žalovaný přihlížet z úřední povinnosti a žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty zamítnout. Zákon v tomto případě nedává žalovanému žádný prostor pro správní uvážení. Ke stejnému závěru dospěl už dříve i Nejvyšší správní soud, který již v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-10 uvedl: „Ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, neposkytují správnímu orgánu možnost správního uvážení.“ Žalobce je zodpovědný za své vlastní jednání a důsledky, které toto jeho jednání může mít mimo jiné i pro jeho pobytové oprávnění měl domýšlet dříve, než usedl za volant pod vlivem alkoholu, a to s dost vysokým množstvím změřeného alkoholu v dechu.

13. Žalovaný by nemohl žádost žalobce z výše uvedeného důvodu zamítnout pouze tehdy, vedlo-li by neprodlení doby platnosti jeho zaměstnanecké karty k porušení závazků, které vyplývají ČR z mezinárodního práva. Zákon o pobytu cizinců totiž neukládá v případě důvodu uvedeného v § 37 odst. 1 písm. a) žalovanému povinnost zabývat se přiměřeností dopadu takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince v intencích § 174a téhož zákona. Žalovaný je samozřejmě jako orgán státu povinen brát v úvahu také závazky vyplývající z mezinárodních smluv, jak již bylo shora naznačeno a jak také uvádí žalobce ve své žalobě. V tomto případě přichází v úvahu závazek státu zdržet se zásahu do rodinného a soukromého života jednotlivce dle čl. 8 Úmluvy, s výjimkou situace, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti, v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Tedy v případě, že by žalovaný shledal, že by neprodlení doby platnosti zaměstnanecké karty bylo rozporné s čl. 8 Úmluvy, žádost by nezamítnul a byly-li by splněny další zákonem stanovené podmínky, dobu platnosti tohoto povolení by prodloužil. Žalobce v průběhu správního řízení ovšem v podstatě neuváděl žádný dopad do soukromého či rodinného života, ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí pouze zmínil, že má na území přítelkyni a trvalé zázemí.
14. Povinnost tvrdit skutečnosti rozhodné pro posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života je zcela na straně žadatele. Žalobce se sice s podklady pro vydání rozhodnutí seznámil a následně se k nim prostřednictvím svého zástupce i vyjádřil, nicméně se omezil spíše na skutečnosti týkající se trestného činu, uložených trestů a vyjádření lítosti nad svým jednáním, jaký by mělo mít zamítavé rozhodnutí významný negativní dopad do jeho soukromého či rodinného života neuváděl. V této situaci v podstatě neměl žalovaný na co reagovat. Obecný odkaz na dlouholetou přítelkyni nemůže znamenat, že by žalovaný posoudil dopad rozhodnutí do soukromého života žalobce jako nepřiměřený.
15. Žadatel je v produktivním věku, tedy v případě návratu na Ukrajinu není jeho věk omezujícím kritériem pro získání zaměstnání či provozování samostatné výdělečné

činnosti. Pochopitelně za podmínek shodných s ostatními občany Ukrajiny. Ani délka pobytu na území ČR není natolik významná, na základě dlouhodobého povolení k pobytu pobýval žalobce na území od začátku roku 2021, stále výraznější část života tedy strávil na Ukrajině.

16. Žalobce požádal o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území a této jeho žádosti bylo vyhověno. Žalobce tak bude moci i nadále setrvat na území, nebude nucen vycestovat do země původu a nehrozí mu ohrožení jeho života či zdraví v souvislosti s válečným konfliktem na Ukrajině. Současně po zisku povolení k zaměstnání bude moci pokračovat ve výkonu zaměstnání na území a podpoře rodiny na Ukrajině.

IV. Obsah správního spisu

17. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce dne 22. 1. 2025 podal u žalovaného žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 9 ve spojení s § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žádost byla podána v souladu s ust. § 47 odst. 1 téhož zákona před uplynutím platnosti zaměstnanecké karty (17. 2. 2025).
18. Žalovaný v souladu s § 165a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyžádal výpis z evidence Rejstříku trestů ČR a zjistil, že v tomto výpise figuruje záznam o odsouzení žadatele pro trestný čin. Žadatel byl uznán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“). Trestním příkazem vydaným Obvodním soudem pro Prahu 4 pod sp. zn. 1 T 137/2023 byl žadatel odsouzen k peněžitému trestu v počtu 150 denních sazeb po 200 Kč, tedy ve výměře 30 000 Kč, a k zákazu činnosti, a to konkrétně zákaz řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 26 měsíců. Trestní příkaz nabyt právní moci dne 5. 9. 2023. Správní orgán též následně ke dni vydání rozhodnutí ověřil, že záznam o shora uvedeném odsouzení stále figuruje ve výpisu z Rejstříku trestů ČR.
19. Spáchání trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku se dopustí ten, kdo vykonává ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, zaměstnání nebo jinou činnost, při kterých by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku. Tento přečin spáchal žadatel tím, že dne 22. 8. 2023 nejméně v době kolem 23.00 hod. v Praze 4 v křižovatce ulic Hasova x Dobeuská, kde byl kontrolován hlídkou policie, řídil nejprve osobní motorové vozidlo tov. zn. ŠKODA SUPERB, a poté osobní motorové vozidlo tov. zn. MERCEDES - BENZ S500, a to po vědomém požití alkoholu v množství, při němž je vyloučeno bezpečné ovládání motorového vozidla, což bylo zjištěno opakovanými dechovými zkouškami provedenými v čase 23.29 hod. s výsledkem 2,72 g/kg alkoholu v dechu a v čase 23.36 hod. s výsledkem 2,85 g/kg alkoholu v dechu, tedy vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku, čímž spáchal přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku.
20. Trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku je úmyslným trestným činem, neboť trestní zákoník nestanoví, že jej lze spáchat z nedbalosti (§ 13 odst. 2 téhož zákona).
21. Žalovaný uzavřel, že zjištěný stav věci odpovídá důvodu pro neprodloužení doby

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žadatel byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu a toto odsouzení nebylo dosud zahlazeno.

22. Žadatel využil svého práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 4. 4. 2025 bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření žadatele k podkladům rozhodnutí, kde uvedl, že bydlí v pronajatém bytě v Praze, má nájemní smlouvu, na adrese si také vyzvedává poštu a je plně kontaktní. Dostupný je také na telefonu. V ČR nemá žádné dluhy, řádně platí sociální a zdravotní pojištění, splnil i veškeré závazky pro něj plynoucí z trestního řízení. Ke skutku, který mu byl v trestním řízení kladen za vinu, se v plném rozsahu doznal a trest beze zbytku vykonal. Peněžitý trest uhradil dle splátkového kalendáře. V rámci zkráceného řízení u soudu k věci vypovídal. Svého jednání litoval a lituje do současné doby, snažil se napravit vše, co způsobil. Po polovině trestu zákazu činnosti požádal Obvodní soud pro Prahu 4, aby upustil od zbytku trestu zákazu činnosti, a ten jeho žádosti vyhověl. Před tímto skutkem se nikdy ničeho nedopustil, ani potom. Šlo o exces, který se již nikdy nebude opakovat. Žije řádný život, má na území ČR přítelkyni, se kterou dlouhodobě žije. Rozumí česky, píše česky a má zde své trvalé zázemí. Je pro něj absolutní prioritou plnit všechny zákonem stanovené povinnosti, pracovat a řádně se chovat. Věří, že mu bude prodloužen dlouhodobý pobyt ve formě zaměstnanecké karty.
23. Žalovaný konstatoval, že žadatel využil zákonné možnosti požádat o podmíněné upuštění výkonu zbytku trestu zákazu činnosti, které bylo vyhověno, nicméně se stanovenou zkušební dobou do 5. 8. 2026, ve které se žadatel musí teprve osvědčit. Z hlediska možnosti zahlázení odsouzení žadatele to však také znamená, že zahlázení může nastat až po uplynutí této zkušební doby, čímž si žadatel vlastním přičiněním splnění podmínky pro zahlázení odsouzení ještě významně prodloužil. Správní orgán nezpochybnil deklarované kladné vlastnosti žadatele, nicméně nemohou převážit nad skutečností, že žadatel byl odsouzen pro úmyslný trestný čin. Ke dni vyhotovení rozhodnutí nebylo odsouzení žadatele pro trestný čin zahlazeno, a je tak nutné k tomuto odsouzení přihlížet. V dané situaci zákon nedává správnímu orgánu prostor pro uplatnění správního uvážení, tedy pro vlastní úvahu o různých aspektech spáchaného trestného činu, např. jeho povahy a závažnosti. Za situace, kdy zákon striktně stanoví podmínku, za které nelze dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu prodloužit, nelze při jejím zjištění na tyto zákonné požadavky rezignovat.
24. Cizinec je povinen se po celou dobu svého pobytu na území ČR chovat v souladu s českým právním řádem a platnými zákony a předpisy, které však žadatel porušil natolik zásadním způsobem, že byl pravomocně odsouzen nezávislým trestním soudem za spáchání úmyslného trestného činu. Žadatel si musel a měl být vědom negativních následků svého jednání. Jedním z nich je i skutečnost, že se tímto svým protiprávním jednáním mohl připravit o možnost pobývat na území ČR, neboť není v zájmu ČR, aby na jejím území pobývali cizinci, kteří nerespektují právní předpisy.
25. Zákon o pobytu cizinců neukládá správnímu orgánu v případě důvodu uvedeného v § 37 odst. 1 písm. a) citovaného zákona povinnost posuzovat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele. Tedy takové posouzení v rámci rozhodnutí správní orgán nemá provádět. Lze v této souvislosti odkázat například na shodné závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 6. 12. 2017, č. j. 6 Azs 315/2017-37. Správní orgán je povinen dbát mezinárodních závazků ČR, které mají přednost před

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

zákonem (čí. 10 Ústavy ČR), tedy rozhodnutí nevydat v případě, že by jím byl porušen závazek vyplývající z mezinárodního práva. Rozhodně však správní orgán není povinen automaticky se těmito závazky zabývat v samotném textu odůvodnění svého rozhodnutí. V případě žádosti o pobytové oprávnění, jeho prodloužení nebo zrušení přichází, jde-li o mezinárodní závazky, v úvahu pouze závazek na respektování soukromého a rodinného života uvedený v čl. 8 Úmluvy. Žalovaný z opatrnosti posoudil možný zásah do rodinného a soukromého života žadatele. Povolení k pobytu (zaměstnanecká karta) není prodloužováno z důvodu spáchání úmyslného trestného činu, tedy pro velice závažný prohřešek vůči právnímu řádu ČR, proto jen skutečně velmi závažný zásah tohoto rozhodnutí do sféry rodinného či soukromého života by mohl odůvodňovat vydání kladného rozhodnutí o žádosti žadatele. Takový důvod však v případě žadatele neexistuje. Žadatel na území ČR pobývá teprve od roku 2021, kdy dále z Cizineckého informačního systému ani z obsahu spisového materiálu nevyplývá, že by zde tento měl jakékoliv rodinné vazby. Žadatel nemá na území vybudované ani významné majetkové vazby, bydlí totiž v pronajaté nemovitosti. Žadatel je dospělý, samostatný a porušil právní předpisy ČR na základě svého vlastního rozhodnutí, a musí tak nést důsledky svého protiprávního jednání, kterého se dopustil vědomě a úmyslně. Dokud však není odsouzení zahlazeno, nelze žadateli požadované pobytové oprávnění prodloužit.

26. Důsledkem tohoto rozhodnutí je neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty na území, tedy jinými slovy pozbytí oprávnění pobývat na území, což by obecně mělo rezultovat v povinnost žadatele vycestovat z území. Ovšem toto jeho důsledkem nemusí být, neboť vzhledem k současné situaci na Ukrajině, ČR občanům Ukrajiny, pokud nesplňují přímo podmínky pro udělení dočasné ochrany podle § 3 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, případně podle v § 51 a § 52 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, uděluje dlouhodobá víza za účelem strpění pobytu na území z důvodu uvedeného v § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žadatel má tedy možnost o udělení tohoto víza požádat a s ohledem na situaci na Ukrajině a individuální posouzení jeho žádosti je také získat.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož účastníci se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců žalovaný neprodlouží platnost zaměstnanecké karty mimo jiné, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle § 46e zákona o pobytu cizinců.
29. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

30. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců: „*Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*“
31. Podle § 13 odst. 2 trestního zákoníku *k trestní odpovědnosti za trestný čin je třeba úmyslného zavinění, nestanoví-li trestní zákon výslovně, že postačí zavinění z nedbalosti.*
32. Podle § 74 odst. 2 trestního zákoníku: „*Byl-li trest zákazu činnosti vykonán, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen.*“
33. Podle § 90 odst. 2 trestního zákoníku: „*Při podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti, zákazu držení a chovu zvířat, zákazu pobytu nebo zákazu vstupu na sportovní, kulturní a jiné společenské akce soud stanoví zkušební dobu až na pět let, nikoliv však na dobu kratší než zbytek trestu; zkušební doba počíná právní mocí rozhodnutí o tomto upuštění. Při podmíněném upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel může soud uložit odsouzenému též povinnost podrobit se terapeutickému programu pro řidiče.*“
34. Podle § 91 odst. 3 trestního zákoníku: „*Vyslovil-li soud, že se podmíněně propuštěný nebo odsouzený, u něhož se podmíněně upustilo od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti, zákazu držení a chovu zvířat, zákazu pobytu nebo zákazu vstupu na sportovní, kulturní a jiné společenské akce, osvědčil, má se za to, že trest byl vykonán dnem, kdy byl podmíněně propuštěn nebo kdy nabylo právní moci rozhodnutí, že se podmíněně upouští od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti, zákazu držení a chovu zvířat, zákazu pobytu nebo zákazu vstupu na sportovní, kulturní a jiné společenské akce.*“
35. V prvé řadě nelze přisvědčit názoru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Žalovaný srozumitelně popsal zjištěný skutkový stav, vysvětlil, jak jej hodnotil po právní stránce a vypořádal se též s vyjádřením žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí, jakož i s ostatními zjištěními.
36. Žalovaný postupoval správně, pokud vyšel z výpisu z rejstříku trestů, kde odsouzení za úmyslný trestný čin stále figuruje, když dne 5. 2. 2025 sice došlo k podmíněnému upuštění od výkonu trestu zákazu činnosti, ale byla stanovena zkušební doba 18 měsíců, tj. do 5. 8. 2026.
37. Není tedy přesné vyjádření žalobce, že trest vykonal, neboť sám žalobce uvedl, že požádal o upuštění od zbytku trestu, čemuž soud vyhověl, byla mu však stanovena zkušební doba, dosud tedy jeho odsouzení figuruje ve výpisu rejstříku trestů. Podle § 91 odst. 3 trestního zákoníku platí, že vyslovil-li soud, že se podmíněně propuštěný nebo odsouzený, u něhož se podmíněně upustilo od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti, osvědčil, má se za to, že trest byl vykonán dnem, kdy nabylo právní moci rozhodnutí, že se podmíněně upouští od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti. Uvedené však nic nemění na skutečnosti, že do uplynutí zkušební doby je na takovou osobu nadále hleděno jako na pachatele trestné činnosti. Jestliže ke dni vydání napadeného rozhodnutí doposud neuběhla soudem stanovená zkušební doba, během níž bylo podmíněně upuštěno od výkonu žalobcova trestu zákazu činnosti, nezbylo žalovanému než k předchozímu trestu žalobce přihlídnout, neboť na něj nebylo možno nahlížet jako na osobu, jejíž trestná činnost byla zahlazena.

38. Z § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že v situaci, kdy je cizinec odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, nemá správní orgán prostor pro správní uvážení a nezbyvá mu, než platnost zaměstnanecké karty neprodloužit. Jestliže je tedy naplněna hypotéza dané normy (dojde k pravomocnému odsouzení za úmyslný trestný čin), žalovaný neprodlouží platnost zaměstnanecké karty, aniž by zkoumal okolnosti spáchání trestného činu (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, bod 21, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, bod 15, či ze dne 2013, č. j. 1 As 85/2013-51, bod 18). Nejvyšší správní soud však zároveň dovodil, že výjimkou by byla situace, kdy by zásah do života cizince dosahoval takové intenzity, u které by bylo třeba zvažovat zmírňující správní uvážení či neaplikaci konkrétního právního předpisu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-10).
39. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 6. 12. 2017, č. j. 6 Azs 315/2017-37 upozornil, že nelze „ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30). Veřejná moc může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout, pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli, a jestliže stěžovatel takovou námitku v řízení vznese, měla na ni žalovaná alespoň stručně obsahově reagovat.“ V jiném rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39 konstatoval, že „si je vědom toho, že článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15)“.
40. Žalobce v rámci řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty žádné zásadní skutečnosti významné z hlediska posouzení přiměřenosti zásahu neuvedl. Skutečnost, že v ČR bydlí v pronajatém bytě, má nájemní smlouvu, je kontaktní, platí sociální a zdravotní pojištění, uhradil peněžitý trest, jednání lituje a má zde dlouhodobou přítelkyni, má zde zázemí a rozumí česky, nejsou skutečnosti nasvědčující možnému porušení závazků ČR.
41. K tomuto lze dodat, že žalovaný též v napadeném rozhodnutí zohlednil skutečnost, že občanům Ukrajiny jsou v současné době vydávána dlouhodobá víza za účelem strpění pobytu, neočekával tedy, že žalobce bude nucen vycestovat. Ostatně podle vyjádření žalovaného žádosti žalobce o vydání dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území bylo dne 28. 7. 2025 vyhověno, a to s platností do 31. 3. 2026. Žalovaný též ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že po získání povolení k zaměstnání žalobce bude moci pokračovat i ve výkonu zaměstnání na území ČR a bude moci i nadále podporovat rodinu na Ukrajině.
42. Žalobce v žalobě též namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu pro posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Tato námitka není důvodná, bylo povinností žalobce, aby popsal, z jakých důvodů by mělo být rozhodnutí nepřiměřené, žalobci byl k tomuto dán dostatečný procesní prostor.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

43. Pokud jde o žalobní argumentaci, že žalobce ze svého výděлку podporoval svou rodinu na Ukrajině, jde o tvrzení nové, žalovaný je tedy nemohl zohlednit.
44. Pokud se žalobce domáhal stejného postupu jako před Krajským soudem v Praze (rozsudek ze dne 21. 11. 2024, sp. zn. 55 A 4/2024), odkazovaný případ je skutečně v mnohém podobný případu žalobce, avšak ani před Krajským soudem v Praze žalobce K. K. nebyl úspěšný a žaloba byla zmítnuta. Pokud jde o citovanou pasáž vztahující s k podmínkám udělení dlouhodobého víza za účelem strpění, je zcela v souladu s napadeným rozhodnutím. Ostatně žalobci již dlouhodobé vízum bylo skutečně uděleno dne 28. 7. 2025.
45. Soud pak nedohledal odkazované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2021, č. j. 10 Azs 4/2021-34.
46. Pokud jde o navrhané důkazy v žalobě, žalobce zastoupený advokátkou žádný z nich soudu nepředložil. Lze dodat, že pracovní poměr žalobce vyplývá z obsahu správního spisu. Skutečnost, že žalobce platí pojistné, nebyla žalovaným zpochybněna, tato skutečnost však nezpůsobila podle hodnocení žalovaného nepřiměřenost zásahu do soukromého života žalobce (s tímto se soud ztotožňuje). Pokud jde o potvrzení o finanční podpoře rodiny na Ukrajině, soud již uvedl, že toto tvrzení měl žalobce uvést a doložit v řízení před žalovaným. Zároveň již v době vydání rozhodnutí žalovaný předpokládal, že žalobci bude zřejmě vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění, kdy má žalobce možnost v souladu se zákonem č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, požádat o povolení k zaměstnání podle § 97 písm. d) a § 89 odst. 2. Ani skutečnost, že žalobce ze svých výdělků podporoval rodinu na Ukrajině, bez dalšího nenasvědčuje, že by vydaným rozhodnutím ČR porušila své mezinárodní závazky.
47. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
48. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. srpna 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.